

عنوان مقاله:

«فنا» در نگاه عطار نیشابوری

محل انتشار:

فصلنامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 12، شماره 5 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

مهدی نوروز - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد نیشابور

رضا جلیلی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد اسلامی واحد نیشابور

خلاصه مقاله:

فنا مفهومی بنیادی و مهم در عرفان ایرانی- اسلامی و به نوعی محور اصلی مباحث عرفانی به شمار می رود. فنا در لغت به معنی نابودی و نیست شدن است، اما در وادی عرفان، تعریفی دیگر به خود گرفته است. نیست‌انگاری خویش (فنا) برای رسیدن به حقیقت (بقا) آن چیزی است که در متون صوفیانه از این اصطلاح دانسته می شود. یکی از عارفان برجسته که در این زمینه مباحث موجزی را شرح و بسط داده، عطار نیشابوری است. بسامد بالای این واژه در اندیشه او، نشان از اهمیت فنا در منظومه فکری عطار دارد. به این اعتبار، در پژوهش پیش رو، بر سبیل توصیف و تحلیل رویکردهای عطار به این مقوله بررسی خواهد شد. به نظر می رسد عطار که خود به مرتبه فنا رسیده است، بقای حقیقی را در فانی شدن می داند و عقیده دارد که چنین انسانی ارجمند است و به آرامش دو گیتی دست می یابد. افزون بر این، پیوندهایی که شاعر میان فنا و خرابات (خورآباد)، کمال، غرور، خموشی، فقر و دریا پدید آورده، بسیار درخور توجه است

کلمات کلیدی:

عطار نیشابوری، فنا، بقا، عرفان و تصوف

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1346210>

